

Η επιλεκτική κρίση καθίσταται άδικη (Θεόδωρος Γιάγκου, Καθηγητής Θεολογίας Α.Π.Θ.)

/ Πεμπτούσία

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2j4vgws>]

Για να γίνει πιο κατανοητή η αντίφαση στις θέσεις των επικριτών της Συνόδου, θα επεκτείνω τον συλλογισμό μου υπενθυμίζοντας όσα έλεγε παλαιότερα ο π. Θεόδωρος Ζήσης περί των Θρησκευτικών Οργανώσεων και επισημαίνοντας ότι, όταν η κρίση είναι αποσπασματική και επιλεκτική, καθίσταται άδικη, ήτοι παράγεται παρόμοιο αποτέλεσμα με αυτό που προκύπτει από τα άρθρα που στρέφονται κατά της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου και που δημοσιεύονται στο περιοδικό «ο Σωτήρ» και αλλού.

Παραθέτω, λοιπόν, το σχετικό απόσπασμα από τα λεγόμενα του π. Θεοδώρου Ζήση: «Η διάστασις αυτή της επισήμου θεολογίας και εκκλησίας από την

Ορθοδοξίαν, που θα ενταθή μετ' ολίγον με την υποχρέωσιν να σπουδάζουν εις την Ευρώπην όσοι Θεολόγοι επιθυμούσαν πανεπιστημιακήν θέσιν, εδημιούργησε δια πρώτην φοράν εις την ιστορίαν της ελληνικής Ορθοδόξου Θεολογίας παράλληλον ανάπτυξιν άλλης θεολογίας, μη ελεγχομένης από την εκκλησίαν και τους επισκόπους, της λαϊκής θεολογίας των θρησκευτικών οργανώσεων. Υπεισέρχεται ούτω νέος παράγων εις την ανάπτυξιν της Θεολογίας εν Ελλάδι, αι λεγόμεναι θρησκευτικάί οργανώσεις, αι οποίαι προσδιορίζουν και σήμερον ακόμη την ανάπτυξιν της ελλαδικής θεολογίας. Μολονότι τα κίνητρα της δημιουργίας αυτών των οργανώσεων ήσαν αγαθά ..., τα αποτελέσματα διαψεύδουν τας προσδοκίας, προς επιβεβαίωσιν του ότι μόνον εντός της εκκλησίας, όσον αμαρτωλοί και αν είναι οι ηγέται της, πρέπει να αναμένη κανείς καρποφορίαν. Πολύ γρήγορα και πολύ ευκολώτερα εδέχθησαν αι οργανώσεις ξένας επιρροάς και οργανώθησαν κατά τα πρότυπα παρομοίων δυτικών κινήσεων, κυρίως προτεσταντικών. Απεμακρύνθησαν εκ των ναών και έκαμαν κέντρα της δράσεώς των ιδιωτικής αιθούσας, έριξαν το βάρος εις το κήρυγμα και εις τα χριστιανικά άσματα και εμείωσαν την αξίαν της ορθοδόξου λατρείας, υπερτόνισαν την αξίαν της Αγίας Γραφής εν σχέσει προς την παράδοσιν των Πατέρων της Εκκλησίας ..., εσυκοφάντησαν και επολέμησαν τον εκκλησιαστικόν Μοναχισμόν. Ημφεσβήτησαν την ευθύνην των επισκόπων επί πάσης πνευματικής εκδηλώσεως και ετάχθησαν υπέρ μιας γενικής ιερωσύνης του λαού, υπέρ του βασιλείου ιερατεύματος. Ενώ δε στόχος ήταν η προστασία και η καλλιέργεια της ευσεβείας του λαού μετεβλήθησαν εντός ολίγου εις κλειστάς απομονωμένας ομάδας, μέλη των οποίων εγίνοντο μόνον οι καλοί κατά την αναπτυχθείσαν νέαν περί ηθικής αντίληψιν. Επεκράτησαν ένας υποκριτικός εγωϊσμός και μια τάσις κατακρίσεως των άλλων ως αμαρτωλών» (Η θεολογία εις την Ελλάδα σήμερον, σ. 7-8).

Σήμερα οι επίσκοποι-μέλη της Συνόδου της Κρήτης δεν κατακρίνονται ως αμαρτωλοί, αλλά κατακρίνονται ως μειοδότες της Ορθοδοξίας, επειδή δέχθηκαν τον ίδιο όρο που υιοθετούν και εξέχοντα μέλη της Αδελφότητος «ο Σωτήρ», όπως και άλλοι!

3. Προσυνοδικά ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος σχολίασε εκτενέστατα τη χρήση του όρου «ανθρώπινο πρόσωπο», που υπάρχει στο κείμενο Περί της αποστολής της Εκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο. Η τοποθέτησή του είχε αφετηρία την αμφισβήτηση των θέσεων του Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ιωάννου περί της οντολογίας του προσώπου. Έτσι στις δημόσιες παρεμβάσεις του, ο Άγιος Ναυπάκτου θεώρησε ότι το εν λόγω προσυνοδικό κείμενο καταρτίσθηκε από την Ειδική Διορθόδοξη Επιτροπή, υπό την προεδρεία του Αγίου Περγάμου (2014-15) και ότι αυτό περιέχει κακόδοξη διδασκαλία, ερειδόμενη στη φιλοσοφική σκέψη των

Περσωναλιστών και εκφραζόμενη στη συγκεκριμένη περίπτωση από τον Πρόεδρο της Επιτροπής. Όμως ο λόγιος ιεράρχης της Εκκλησίας της Ελλάδος δεν πρόσεξε ότι όσα λέγονται περί ανθρωπίνου προσώπου στο εν λόγω κείμενο είναι διατυπώσεις της Γ' Προσυνοδικής Διάσκεψης, στην οποία ο Άγιος Περγάμου ουδεμία συμμετοχή είχε. Εξάλλου μόλις τότε είχε χειροτονηθεί. Η συγκεκριμένη Διάσκεψη προεδρευόταν από τον Μητροπολίτη Μύρων Χρυσόστομο (τον μετέπειτα Εφέσου) και στη διατύπωση των κειμένων της είχε ιδιαίτερη συμβολή τόσο ο Πρόεδρος όσο και άλλοι λόγιοι ιεράρχες και ακαδημαϊκοί δάσκαλοι. Όσον αφορά δε στο κείμενο Περί της αποστολής της Εκκλησίας, εκτός του Προέδρου, συνέβαλαν από ελληνικής πλευράς ουσιαστικά ο π. Θεόδωρος Ζήσης καθώς και ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κυρός Χριστόδουλος. Όλα τα κείμενα της Γ' Προσυνοδικής ήταν από το 1986 δημοσιευμένα και επομένως γνωστά.

(συνεχίζεται)